

[Poul Møller.]

problem i socialdemokratiske ministres arbejde. Den nye socialdemokratiske fraktion — hvad hed den, SOS, eller hvad det er for noget — fremsatte sit eget skatteforslag. LO pressede stærkt på for at få skattefradragsretten væk. Hans Rasmussen buldrede som sædvanlig, og til sidst kom det radikale landsmøde, der, også som sædvanlig, blev holdt på store bededag, og som naturligvis ikke kunne give regeringen større appetit til at slutte et forlig med de borgerlige partier på denne side 1. juni.

Under disse omstændigheder så vi i hvert fald, at det var nødvendigt at få aftalt en forligsperiode på 3 år, hvori vi sikrede, at der blev ro om skattepolitikken, at de lovede og aftalte lettelser i personskatterne kunne gennemføres og blev holdt, og at dette skete vel at mærke, uden at nye afgifter eller skatter skulle træde i stedet for, ellers ville vi jo bare få momsens oven på de afgifter, vi havde; omsforliget skræmte os i den henseende.

Denne gang var tidsintervallet mellem merværdiafgiftens ikrafttræden den 1. oktober 1966 og de direkte skattelettelsers effektivisering pr. 1. juli 1968 meget langt, og det gjorde det jo endnu vanskeligere at gå til disse skatteforhandlinger uden sikkerhed for, at de direkte skattelettelser i 1968 ville blive effektive, og at man ikke i stedet for gav os nye skatter til den tid.

Vi foreslog dette til forhandling. Man ville ikke gå ind på et eneste af disse vilkår fra regeringens side. Man ville ikke stille en sådan ramme op om en forligsaftale fra regeringens side. Man ville kun affærdige og affeje det hele, og derved kunne der ikke blive den fornødne tillid til et skatteforlig.

Det forbyr os som sagt ikke, at regeringen indtog denne holdning, når vi iagttager, hvad der siden er sket i regeringspartiet. Man taler nu om, at den 4. juni — altså i overmorgen, når folketinget er hjemme — skal regeringen afgøre, hvad jernnæven skal betyde. Vi har jo fået mange udtalelser fra prominent socialdemokratisk side i den sidste tid, som tyder på, at der skal ske noget. Jeg tænker her på den tidligere statsminister, hr. Viggo Kampmanns pinsespøg, hvor han den 30. maj til B.T. siger om regeringen:

„Den nuværende mangler endnu at vise, hvad den duer til, og skulle et resultat udeblive, ville det sikkert være ganske belærende for oppositionen at få lov til at få et ansvar“.

Det sidste kan jeg selvfølgelig helt istemme. Men dette, at statsministeren fra sin forgænger skal modtage meddelelse om, at den nuværende regering endnu mangler at vise, hvad den duer til, understreger jo ikke ligefrem rigtigheden af hr. Peter Nielsens udtalelser, og det må vel også give den nuværende statsminister visse kuldegysninger over for hele socialdemokratiets indre sammenhold. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det må have været pinesolen!). Der var pinesol, men det var der ikke, da dette blev skrevet; da var det mørkt og trist vejr. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Hvor ved du det fra?). Det ved jeg, for det blev skrevet engang i ugen før pinse, og da var det dårligt vejr.

Jeg må dernæst citere hr. Hans Rasmussen — han er jo socialdemokratiets næstformand — der den 30. maj til Ekstra Bladet udtalte:

„Vi må nu se at finde vore egne ben“ — jeg beder hr. Peter Nielsen lægge mærke til det — „og lægge en klar linje for socialdemokratiets politik. Det er jo en misforståelse at tro, at man kan indrette sin politik efter Gallup. Jeg kan godt bebude, at jeg i nær fremtid vil sige noget meget kraftigt. Det sker 11. juni, hvor der er arbejder-amtsstævne i Korsør, og hvor Eiler Jensen skal tale om den faglige situation og jeg om den politiske.“

Se, heraf kan man jo nok forstå, at der må være lidt uro i luften, og selv om jeg ikke skal overdimensionere det, kan det jo nok blive til både det ene og det andet. Jeg vil derfor sige til den højtærede statsminister, at han skal tænke lidt på, hvad der blev sagt i „Genboerne“, og selv om jeg absolut ikke vil sammenligne ham med løjtnant von Buddinge, vil jeg dog sige: vogt dig, vogt dig! Der bliver råbt: vogt dig til ham fra alle sider — også inden for hans eget parti. Han har det sandelig ikke let. Man kunne næsten sige til ham: hvad ville du på den galej? Han har imidlertid selv været ude om det og ihukommer muligvis af og til Goethes kloge ord om, at selv